

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Opvs De Iudiciis Divinis, Qvae Devs In Hoc Mvndo Exercet

Accessit index concionatorius in omnes totius anni dies Dominicos &
Festos, ab ipso Auctore confectus

Stengel, Georg

Ingolstadii, 1651

6. Cæsarea regina de coniuge suo merita.

urn:nbn:de:hbz:466:1-45686

1. Cor. 7. 14.

contractum. Olim in fide primi Christiani longè fuerunt ac-
dentiores & constantiores, pro qua vitam suam, alacri animo,
prodegerunt. Nunc tepuit virtus, & fidei constantia defecit.
Maiore igitur cautela opus est. Olim *sanctificatus est vir infide-
lis per mulierem fidelem*; quia si eam, in fide sua non impedit,
concorditer & beneuolè cum ea viuendo, sibi quasi viam ster-
nit, vt per preces, merita, verba & exempla fidelis coniugis ad
fidem conuertatur, & ipse fiat sanctus. Multæ mulieres viros
suos, & multi viri vxores suas non solum ab infidelitate, & he-
resi, sed etiam à malis moribus ad bonos traduxerunt. Nam
ad hunc modum S. Cæcilia maritum suum Valerianum, Theo-
dora Sisinnium, Clotildis Clodouæum, & Ingundis regina,
Hermenigildum maritum, teste S. Gregorio Turonensi, alia-
que alios conuertentur. E multis paucas recensero.

S. Greg. Tur.
lib. 5. hist.
Franc. c. 38.
VI.

S. Greg. Tu-
ron. lib. 11.
cap. 9. hist.
Franc.

Quanta sit Deo magis, quàm hominibus seruendi, etiam
inter coniuges, libertas, quantaque rursus bene merendi oc-
casio & potestas, eminentissimè ostendit regina Persarum Cæ-
sarea dicta. Hæc, quia apud regem coniugem suum Arnul-
phum videbat, se ad Christum transcundi, mille obstaculis im-
pediri, statuit Persico regno regnum cælorum antepone; &
facinus verè regio animo dignum designare. Itaque opes, gy-
næcæum, charissimum alioqui maritum, & omnem sæculi pom-
pam, heroica virtute, relinquens, Christum sponsum secuta,
ignoto habitu dissimulata, Constantinopolim profugit, apud
Christianum Imperatorem Mauritium religionis asylum ha-
bitura. Ibi, cum honorificè excipi tractarique posset, maluit
incognita latere, minùs inter ancillas, quàm dominas, repe-
rienda. Baptismo igitur tincta, è quo illam ipsa suis manibus
suscepit Imperatrix, vitam cœpit communem agere, atque fo-
ris famulari, quæ domi imperare potuisset. Nimirum pro sce-
ptro illi erat arundo, Christo, per ludibrium, in manus tradi-
ta; pro corona aurea, sertum è spinis contextum; pro gemmis
annulisque guttæ purpureæ & lucidus sanguis Seruaroris, cla-
uique ferrei, per manus pedesque illius adacti: denique pro
regio folio templum & aræ, ad quas identidem supplex versa-
batur. Hac viuendi ratione, se quàm optimè regnare existi-
mabat.

mabat. Nec Christo tantum fuit pretiosa. Ea indole erat, ut rex Persarum, regnum, quam reginam amittere maluisset. Desiderio igitur eius inueniendae legatos qua qua misit, cum litteris, mandans, rogans, flagitans, ut, si videriam esset, ad se, cum honore, magnificisque promissis, remitteretur. Ventum est etiam Constantinopolim, rogatus Mauritius Imperator, nihil effectum. Nemo siquidem arbitrabatur, maiestatem regiam, extra purpuræ splendorem, quaerendam. Vix tamen alibi quaerendam, quam in magna aula, censuit rex Persarum. Quare iterum, iterumque misit ad Mauritium Imperatorem, rogans, ut in reginam, quacunquē demum de causa fugitiuam, anquireret. Fecit ea sollicitudo Persæ, etiam Mauritianos diligentiores. Imperatrix igitur, tamen ante nihil minus suspicata, coepit Cæsaream curiosius obseruare; quæ vestium quidem vilitate fallebat coniecturas, modestia tamen incedendi, gestuumque; & oculorum, sermonisque moderatione, nihil vulgare promittebat intuentibus. Eam itaque ad se vocat Imperatrix, & per alterius negotij speciem, diligentius consideratam, de teneritudine ac lineamenti conijcit, vel regis coniugem, vel regio coniuge dignam esse. Sed re in praesens dissimulata, à se dimittit, legatisque Persicis iubet significari, *mulierem quandam è Persia aduenam degere seruireque, in aula, qua, nisi generis originisq; profiteretur obscuritatem, de ipso vultu, pro regina haberi posset. In legatorum proinde arbitrio esse, ut explorent, quid famine illa sit, aut quale nomen trita vestis regumentum abscondat.* Non erat conueniens, ut mulier tam formosi vultus, nisi coram Imperatrice, in examen Persarum veniret. Quocirca in vnum locum conueniunt Imperatrix, Legati, Cæsarea. Nec longa opus fuit deliberatione. Faciem illico legati, non vestem incuebantur; agnitaque regina sua, *Hac est illa, quam quarimus,* inquebant; & cum dicto in genua, ante illam, procumbentes, quam poterant reuerentissima demissione, illam rogabant, *ut domum reuerti, ac regi reginam, regio solatium restituere vellet.* Hic Cæsarea proditam se deprehensamque; videns, censuit, nihil amplius dissimulandum, sed regia vtens libertate respondit, *Christianam se esse factam, cum Christianis viuere,*

Eccc

cum

cum Christianis mori velle. Quare si idem animus sit regi Persarum, ut Christiana fide ac lege vivere, Christianoq; more ac ritu baptisimum velit acceptare, nihil se morari, libentissimeq; in Persiam redituram. Sin autem persistet in cultu idolorum, ignemq; pro Deo & conditore ignis, porro adorare pergat, nunquam se neque blanditijs, neque vi ulla adductum iri, ut consentiat domum reuerti: satius esse patria, quam calo excludi; malle se exulare cum Christo, quam eum hoste Christi regnare. Quæ verba non tantum regium, in vulgari tunica, animum patefecerunt, verum etiam palam demonstrarunt, Christianam libertatem, omni humana auctoritate esse superiorem. Attoniti ea acceperant legati, mirabatur Imperatrix, tota aula obstupescibat. Sed quid mirum? ipse rex Persarum, postquam id tam generosum responsum legati retulerunt, tantæ virtutis extitit admirator; cœpitque secum cogitare, vim esse utique maiorem, quæ reginam impellat, ad tantas opes, ad Persicas gazas, ad dignitatem & coronam regiam, ad summa potius in his terris mortalium vota, ac maximas delicias, quam Christi fidem deferendam. Quid exempla non possunt? quid non vel ipsæ mulieres in exemplis?

1. Cor. 7. 14. *Sanctificatus est enim vir infidelis per mulierem fidelem:* & tantus rex coniugis religione incensus, extemplo statuit, Christo se addicere, perinde legem eius, ac coniugem suam sanctam ratus. Noua igitur legatione à Mauricio Imperatore petit, ut ad se mittere Antiochiam velit D. Ioannem Patriarcham Constantinopolitanum, à quo sacro latice tingi, & baptismi sacramento Christo possit initiari. Excepit Mauritius, ingenti gaudio legatos, magnosque Antiochiæ fieri iussit apparatus, quod ipse quoque profectus, regem Persarum è baptismo suscepit, Arnulphum appellatum. Quanti refert, Principem præire? Si regis ad exemplum totus orbis componitur, cur non & regnum pars orbis sequeretur? Illo igitur tempore, cum reges sexaginta Persarum millia, relicto gentis errore, ab idolis, ad Christianam religionem, suscepto sacro baptisinate, transierunt. Quis eius rei author fuit? Primus quidem Deus, sed post Deum femina & coniunx pia; ut iam illi tantam salutem ascribere merito possimus. Et cur non velimus, qui iam profectus sumus,

sumus, ad Euam primam matrem nostram, tanquam omnis mali originem, accusandam? Nec vnum duntaxat hoc exemplum occurrit:

Alia femina, & virgo vel ambita procum Christo est lucrata. S. Lucia Romani nominis Virgo, à barbaris capta, barbaros & ipsa cepit. Ea ob eximiam corporis venustatem, nobilissimosque mores (velut olim Iudith ad Holofernem) ad Ethnicum regem Anzaijam est adducta. Captus est primo aspectu barbarus; iamque vim parabat amore furens; eum illa heroidum fortissima, tota Christi ope nixa, in hæc animum verba effudit: *Scito, ô rex, me iam Deo cali nupsisse, illiusque sponsam, in illius sine ac tutela esse: cui magna cura est, ut me sibi seruet intactam illibatamque. Quare nihil dubita, te ab illo grauiter puniendam interficiendumque, si quid impuri tentaueris. Deus enim Deus Zelotes est: nec amulum potest, aut risualem suscinere.* O quam potens est Chritiana, pro virtute, libertas! ô si plures audent, in suâ, aut aliorum salutis causa aperte loqui! quam magnos saepe fructus legeremus! Pauca hæc Lucie verba, tantam vim habuerunt, ut vel barbarum regem Dei timore perculsum à flagitio absterrerent, virginemque integerrimam conseruarent. A cuius violatione non solum abstinuit Anzaya, sed etiam illam de virtute tantificet, ut eam in regia domo opipare habitam, contra aliorum petulantias ac libidinem, quam attentissime custodirer. Nullum opus pietatis cælestis Pater relinquit absque remuneratione. Quare etiam hanc Anzayæ humanitarem, abstinentiamque insigniter compensauit. Siquidem per Lucie Virginis assiduas ad cælum preces, & plus quam ab homine excogitata utilissima consilia multas, clarasque, in bello, victorias regi est largitus. Ad eam castitas meretur triumphos. Neque satis fuit, per Virginem, vicisse, nisi etiam per eandem recte credere didicisset. Siquidem castissimis eius exemplis, atque sanctissimis moribus motus, eam legem amplexus est, quæ tales mores faceret, Christi que se iugo subiecit. Videtis virginis captæ quanta fuerit potentia in capientem? Si potuit hoc in procum, quem repulit; quid potuisset in sponsum, quid in maritum, nisi maiori

iam

VII.

S. Antonia.

2. p. tit. 3. c. 1.

§ 37.